Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

10. juni 2021 *

»Præjudiciel forelæggelse – generel ordning for punktafgifter – direktiv 2008/118/EF – artikel 33, stk. 3 – varer, der er »overgået til forbrug« i en medlemsstat og oplægges til erhvervsmæssige formål i en anden medlemsstat – den person, der hæfter for betalingen af den forfaldne punktafgift for disse varer – person, der er i besiddelse af varer, som er bestemt til levering i en anden medlemsstat – transportør af varer«

I sag C-279/19,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (appeldomstol (England og Wales) (afdelingen for civile sager), Det Forenede Kongerige) ved afgørelse af 19. marts 2019, indgået til Domstolen den 3. april 2019, i sagen

The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

mod

WR,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne N. Piçarra (refererende dommer), D. Šváby, S. Rodin og K. Jürimäe,

generaladvokat: E. Tanchev,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– WR ved solicitor S. Panesar og barrister D. Bedenham,

– Det Forenede Kongeriges regering ved S. Brandon, som befuldmægtiget, samt ved J. Simor, QC, og barrister E. Mitrophanous,

– den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato A. Collabolletta,

* Processprog: engelsk.

– den nederlandske regering ved M.K. Bulterman, J. Langer og J. Hoogveld, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen først ved R. Lyal og C. Perrin, derefter ved C. Perrin, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 21. januar 2021,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 33, stk. 3, i Rådets direktiv 2008/118/EF af 16. december 2008 om den generelle ordning for punktafgifter og om ophævelse af direktiv 92/12/EØF (EUT 2009 L 9, s. 12).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (skatte- og toldmyndigheden, Det Forenede Kongerige) og WR vedrørende lovligheden af en punktafgiftsansættelse rettet til WR for varer, som han har transporteret til Det Forenede Kongerige, uden at de var omfattet af et gyldigt administrativt dokument, der beviser, at bevægelsen fandt sted under en afgiftssuspensionsordning.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Anden og ottende betragtning til direktiv 2008/118 er affattet således:

»(2) Det er nødvendigt, at betingelserne for at pålægge punktafgifter på varer, der er omfattet af [Rådets] direktiv 92/12/EØF [af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed (EFT 1992, L 76, s. 1)], i det følgende benævnt »punktafgiftspligtige varer«, forbliver harmoniserede for at sikre, at det indre marked fungerer.

[…]

(8) Eftersom det fortsat er nødvendigt for det indre markeds funktion, at begrebet punktafgift og forfaldsbetingelserne herfor er de samme i alle medlemsstater, er det nødvendigt at gøre det klart på [EU-]plan, hvornår punktafgiftspligtige varer overgår til forbrug, og hvem der hæfter for betalingen af punktafgiften.«

4 Direktivets artikel 1, stk. 1, litra b), har følgende ordlyd:

»I dette direktiv fastlægges den generelle ordning for punktafgifter, der direkte eller indirekte pålægges forbruget af følgende varer, i det følgende benævnt »punktafgiftspligtige varer«:

[…]

b) alkohol og alkoholholdige drikkevarer omfattet af [Rådets] direktiv 92/83/EØF [af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for alkohol og alkoholholdige drikkevarer (EFT 1992, L 316, s. 21)] og [Rådets direktiv] 92/84/EØF [af 19. oktober 1992 om indbyrdes tilnærmelse af punktafgiftssatserne for alkohol og alkoholholdige drikkevarer (EFT 1992, L 316, s. 29)]«.

5 Det nævnte direktivs artikel 4 bestemmer:

»I dette direktiv og gennemførelsesbestemmelserne hertil forstås ved:

[…]

7) »afgiftssuspensionsordning«: en afgiftsordning, der anvendes på fremstilling, forarbejdning, oplægning eller bevægelse af punktafgiftspligtige varer, som ikke er omfattet af en toldsuspensionsprocedure eller -ordning, og hvor punktafgiften er suspenderet

[…]

11) »afgiftsoplag«: ethvert sted, hvor en godkendt oplagshaver som led i udøvelsen af sit erhverv under en afgiftssuspensionsordning fremstiller, forarbejder, oplægger, modtager eller afsender punktafgiftspligtige varer under visse betingelser, der fastsættes af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor afgiftsoplaget er beliggende.«

6 Samme direktivs kapitel II med overskriften »Forfald, godtgørelse og fritagelse« indeholder en afdeling 1 med overskriften »Tid og sted for punktafgiftens forfald«, hvis artikel 7 bestemmer:

»1. Punktafgiften forfalder ved overgangen til forbrug og i den medlemsstat, hvor denne finder sted.

2. I dette direktiv forstås ved »overgang til forbrug« et af følgende:

a) når punktafgiftspligtige varer forlader en afgiftssuspensionsordning, herunder uretmæssigt

b) når der oplægges punktafgiftspligtige varer uden for en afgiftssuspensionsordning, for hvilke der ikke er opkrævet punktafgift i henhold til de gældende bestemmelser i [EU-]retten og den nationale lovgivning

[…]«

7 Artikel 8 i direktiv 2008/118 har følgende ordlyd:

»1. Den person, der hæfter for betalingen af den forfaldne punktafgift, er:

a) når punktafgiftspligtige varer forlader en afgiftssuspensionsordning i henhold til artikel 7, stk. 2, litra a):

[…]

ii) ved en uregelmæssighed under en bevægelse af punktafgiftspligtige varer under en afgiftssuspensionsordning som fastlagt i artikel 10, stk. 1, 2 og 4: den godkendte oplagshaver, den registrerede afsender eller enhver anden person, som stillede sikkerhed for betaling i overensstemmelse med artikel 18, stk. 1 og 2, eller enhver person, som deltog i den uretmæssige afgang, og som vidste eller med rimelighed burde have vidst, at afgangen var af uretmæssig art

b) når der oplægges punktafgiftspligtige varer i henhold til artikel 7, stk. 2, litra b): den person, der oplægger de punktafgiftspligtige varer, eller enhver anden person, som er involveret i oplægningen af dem

[…]

2. Når flere personer hæfter for betalingen af en og samme afgiftsskyld, hæfter disse solidarisk for denne skyld.«

8 Direktivets kapitel IV med overskriften »Punktafgiftspligtige varers bevægelser under punktafgiftssuspension« indeholder en afdeling 1 med overskriften »Almindelige bestemmelser«, hvis artikel 17, stk. 1, bestemmer:

»Punktafgiftspligtige varer kan flyttes under en afgiftssuspensionsordning inden for [Unionens] område, herunder også hvis varerne flyttes gennem et tredjeland eller et tredjelandsområde:

a) fra et afgiftsoplag til:
   i) et andet afgiftsoplag

[…]«

9 Dette kapitel indeholder en afdeling 2 med overskriften »Procedure, der skal følges ved punktafgiftspligtige varers bevægelser under punktafgiftssuspension«, hvis artikel 21 bestemmer:

»1. Bevægelser af punktafgiftspligtige varer anses kun for at finde sted under en afgiftssuspensionsordning, hvis de foregår på grundlag af et elektronisk administrativt dokument, jf. stk. 2 og 3.

2. Ved anvendelsen af stk. 1 sender afsenderen et udkast til det elektroniske administrative dokument til de kompetente myndigheder i afsendelsesmedlemsstaten via det edb-system, der er nævnt i artikel 1 i [Europa-Parlamentets og Rådets] beslutning nr. 1152/2003/EF [af 16. juni 2003 om edbmæssig registrering og kontrol af punktafgiftspligtige varers bevægelser (EUT 2003, L 162, s. 5)] […].

3. De kompetente myndigheder i afsendelsesmedlemsstaten foretager en elektronisk kontrol af dataene i udkastet til det elektroniske administrative dokument.

Hvis dataene ikke er gyldige, underrettes afsenderen straks.

Hvis dataene er gyldige, tildeler de kompetente myndigheder i afsendelsesmedlemsstaten dokumentet en unik administrativ referencekode og meddeler afsenderen den.

[…]«

10 Under overskriften »Punktafgiftspligtige varers bevægelse efter overgang til forbrug og beskatning heraf« indeholder direktivets kapitel V en afdeling 2 med overskriften »Oplægning i en anden medlemsstat«, hvis artikel 33 bestemmer:

»1. Når punktafgiftspligtige varer, der allerede er overgået til forbrug i en medlemsstat, oplægges til erhvervsmæssige formål i en anden medlemsstat for at blive leveret eller anvendt der, pålægges de punktafgift, og punktafgiften forfalder i denne anden medlemsstat, jf. dog artikel 36, stk. 1.

I denne artikel forstås ved »oplægning til erhvervsmæssige formål« oplægning af punktafgiftspligtige varer foretaget af en anden person end en privatperson eller af en privatperson til andet end eget brug og transport foretaget af denne i overensstemmelse med artikel 32.

[…]

3. Den person, der hæfter for betalingen af den forfaldne punktafgift, er alt efter de i stk. 1 nævnte tilfælde den person, der foretager leveringen, eller som oplægger de varer, der skal leveres, eller til hvem varerne skal leveres i den anden medlemsstat.

4. Når punktafgiftspligtige varer, som allerede er overgået til forbrug i en medlemsstat, flyttes inden for [EU] til de i stk. 1 omhandlede formål, anses de ikke for at være oplagt til erhvervsmæssige formål, indtil de når bestemmelsesmedlemsstaten, forudsat at varebevægelsen sker på grundlag af formaliteterne i artikel 34, jf. dog artikel 38.

[…]«

Det Forenede Kongeriges ret

11 Regulation 13 i Excise Goods (Holding, Movement and Duty Point) Regulations 2010 (bekendtgørelse af 2010 om punktafgiftspligtige varer (oplægning, bevægelse og tidspunktet for punktafgiftens forfald)) (herefter »2010 Regulations«) bestemmer følgende i paragraph (1) og (2):

»(1) Når punktafgiftspligtige varer, der allerede er overgået til forbrug i en anden medlemsstat, oplægges til erhvervsmæssige formål i Det Forenede Kongerige for at blive leveret eller anvendt dér, fastlægges punktafgiftsopkrævningsstedet på det tidspunkt, hvor disse varer for første gang oplægges dér.

(2) Afhængig af de tilfælde, der er henvist til i paragraph (1), er den person, der hæfter for betalingen af punktafgift, den person, som

a) foretager leveringen af varerne

b) oplægger de varer, der skal leveres, eller

c) til hvem varerne skal leveres.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

12 Den 6. september 2013 blev en lastvogn ført af WR, der er selvstændig erhvervsdrivende, stoppet ved den østlige dok i havnen i Dover (Det Forenede Kongerige) af ansatte fra United Kingdom Border Agency (grænsemyndigheden i Det Forenede Kongerige, herefter »UKBA«). Lastvognen indeholdt punktafgiftspligtige varer, nemlig 26 paller øl (herefter »de omhandlede varer«).

13 WR fremlagde over for de ansatte ved UKBA et fragtbrev, »Cargo Movement Requirement«, udfærdiget på grundlag af konventionen om fragtaftaler ved international godsbefordring ad landevej, undertegnet i Genève den 19. maj 1956, som ændret ved protokol af 5. juli 1978 (herefter »CMR-fragtbrevet«). Det var heri anført, at de omhandlede varer var omfattet af et elektronisk administrativt dokument med en administrativ referencekode (herefter »ARC-nummeret«) som omhandlet i artikel 21 i direktiv 2008/118. CMR-fragtbrevet præciserede også, at afsenderen var et afgiftsoplag i Tyskland, og at modtageren var Seabrook Warehousing Ltd, der var et afgiftsoplag i Det Forenede Kongerige.

14 Efter at have konsulteret Excise Movement and Control System – EMCS (systemet til kontrol af punktafgiftspligtige varers bevægelser) kunne de ansatte ved UKBA imidlertid fastslå, at ARC-nummeret, der fremgik af CMR-fragtbrevet, allerede var blevet anvendt ved en anden levering af øl til det samme afgiftsoplag i Det Forenede Kongerige. Disse ansatte var derfor af den opfattelse, at de omhandlede varer ikke blev flyttet under en afgiftssuspensionsordning, og at punktafgiften derfor var forfalden til betaling ved varernes ankomst til Det Forenede Kongerige. Under disse omstændigheder beslaglagde de ansatte ved UKBA de omhandlede varer og den lastvogn, der transporterede dem.

15 Efterfølgende udstedte skatte- og toldmyndigheden dels en opkrævning af punktafgifter på 22 779 britiske pund (GBP) (ca. 26 400 EUR) til WR i henhold til Regulation 13(1) og (2) i 2010 Regulations (herefter »den omtvistede opkrævning«), dels en bøde på 4 897,48 GBP (ca. 5 700 EUR) i henhold til bestemmelserne i Schedule 41 til Finance Act 2008 (finansloven af 2008).

16 First-tier Tribunal (Tax Chamber) (retten i første instans (afdelingen for sager om skatter og afgifter), Det Forenede Kongerige) gav WR medhold i det søgsmål, som han anlagde til prøvelse af den omtvistede opkrævning og bøden. Denne ret fastslog, at WR, selv om han vidste, at de omhandlede varer var punktafgiftspligtige, ikke havde medvirket til forsøget på smugleri af disse varer. Da han ikke havde adgang til systemet til kontrol af punktafgiftspligtige varers bevægelser, havde han ingen måde, hvorpå han kunne kontrollere, om ARC-nummeret på CMR-fragtbrevet havde været anvendt tidligere. Desuden var der intet i den dokumentation, han havde til rådighed, der kunne give anledning til tvivl i denne henseende. WR var desuden ikke ejer af lastvognen og havde ingen selvstændig interesse i varerne, idet hans eneste interesse var at følge instrukserne om at afhente og levere disse varer mod betaling herfor. Kun de personer, der organiserede forsøget på smugleriet, havde faktisk og retlig kontrol over de omhandlede varer på tidspunktet for beslaglæggelsen. Den nævnte ret bemærkede endvidere, at WR havde underrettet den person, der havde instrueret ham i at transportere de omhandlede varer, om beslaglæggelsen, samt at identiteten af de personer, der stod bag forsøget på smugleri, ikke var fastslået, og at skatte- og toldmyndigheden hverken havde forsøgt at fastslå disse personers identitet eller identiteten af ejeren af lastbilen.

17 Under disse omstændigheder fastslog denne ret i henhold til praksis fra Court of Appeal (England Wales) (appeldomstol (England og Wales), Det Forenede Kongerige), at WR var en »uskyldig medhjælper«, og at WR derfor ikke kunne anses for at have »oplagt« eller »foretaget levering« af de omhandlede varer som omhandlet i Regulation 13 i 2010 Regulations. Ifølge den samme ret vil det, såfremt WR gøres ansvarlig for fysisk at være i besiddelse af smuglervarer, når han hverken havde eller burde have haft kendskab hertil, rejse alvorlige spørgsmål om foreneligheden med lovgivningens formål. First-tier Tribunal (Tax Chamber) (ret i første instans (afdelingen for sager om skatter og afgifter)) annullerede således både den omtvistede opkrævning og den bøde, som WR var blevet pålagt.

18 Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (appeldomstol (afdelingen for sager om skatter og afgifter og visse sager om tinglysning), Det Forenede Kongerige) forkastede skatte- og toldmyndighedens appel af denne afgørelse om annullation. Denne domstol konkluderede i det væsentlige, at egenskaben af »uskyldig medhjælper« har den virkning, at der sker fritagelse for ethvert ansvar for personer, som ikke ved eller burde vide, at de varer, som vedkommende transporterer, er varer, hvoraf der skal betales punktafgift, og hvoraf dette ikke er sket. Det ville således være i strid med såvel direktiv 2008/118 som den nationale lovgivning at gøre den »helt uskyldige medhjælper« ansvarlig for betalingen af de unddragne punktafgifter.

19 Den forelæggende ret har forkastet den af skatte- og toldmyndigheden iværksatte appel til prøvelse af dommen afsagt af Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (appeldomstol (afdelingen for sager om skatter og afgifter og visse sager om tinglysning)) for så vidt angår den bøde, som WR var blevet pålagt, men har rejst tvivl om, hvorvidt sidstnævnte rets stadfæstelse af annullationen af den omtvistede opkrævning er velbegrundet i forhold til direktiv 2008/118.

20 Under disse omstændigheder har Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (appeldomstol (England og Wales) (afdelingen for civile sager), Det Forenede Kongerige) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Hæfter en person […], som er i fysisk besiddelse af punktafgiftspligtige varer på et tidspunkt, hvor disse varer bliver punktafgiftspligtige i medlemsstat B, for punktafgiften i medfør af artikel 33, stk. 3, i [direktiv 2008/118] under omstændigheder, hvor personen:
   a) ikke har nogen retlig interesse eller interesse som den egentlige ejer i de punktafgiftspligtige varer
   b) transporterede de punktafgiftspligtige varer mod et vederlag på andres vegne mellem medlemsstat A og medlemsstat B, og
   c) vidste, at de varer, som han var i besiddelse af, var punktafgiftspligtige varer, men ikke vidste og [ikke havde] grund til at have mistanke om, at varerne var blevet punktafgiftspligtige i medlemsstat B på eller før det tidspunkt, hvor de blev afgiftspligtige?

2) Er svaret på [det første spørgsmål] et andet, hvis [den omhandlede person] ikke vidste, at de varer, som han var i besiddelse af, var punktafgiftspligtige varer?«

Om de præjudicielle spørgsmål

21 Med sine spørgsmål, som skal besvares samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 33, stk. 3, i direktiv 2008/118 skal fortolkes således, at en person, der for fremmed regning transporterer punktafgiftspligtige varer til en anden medlemsstat, og som fysisk er i besiddelse af disse varer på det tidspunkt, hvor punktafgiften herfor forfalder, er pligtig at betale disse afgifter i henhold til denne bestemmelse, selv om vedkommende hverken har ret til eller interesse i disse varer og ikke er bekendt med, at varerne er punktafgiftspligtige, eller, såfremt vedkommende er bekendt hermed, ikke ved, at punktafgifterne er forfaldne til betaling.

22 Det følger af artikel 33, stk. 1, i direktiv 2008/118, at når punktafgiftspligtige varer, der allerede er overgået til forbrug i en medlemsstat, oplægges til erhvervsmæssige formål – dvs. af en anden person end en privatperson eller af en privatperson til andet end eget brug og transport foretaget af denne – i en anden medlemsstat for at blive leveret eller anvendt dér, forfalder punktafgiften i denne anden medlemsstat. Ifølge denne artikels stk. 3 er den person, der hæfter for betalingen af den forfaldne punktafgift, »den person, der foretager leveringen, eller som oplægger de varer, der skal leveres, eller til hvem varerne skal leveres i den anden medlemsstat«.

23 Direktiv 2008/118 definerer ikke begrebet person, der »oplægger« punktafgiftspligtige varer som omhandlet i dette direktivs artikel 33, stk. 3, og det henviser heller ikke til medlemsstaternes lovgivning med henblik på at definere dette begreb. I overensstemmelse med fast retspraksis følger det af såvel kravene om en ensartet anvendelse af EU-retten som af lighedsprincippet, at en EU-retlig bestemmelse, som efter sin ordlyd ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret med henblik på at fastlægge dens betydning og rækkevidde, normalt skal undergives en selvstændig og ensartet fortolkning i hele Unionen, som skal ske efter deres normale mening i sædvanlig sprogbrug under hensyntagen til ikke alene den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, men ligeledes til det med den pågældende lovgivning forfulgte mål (jf. i denne retning dom af 9.7.2020, Santen, C-673/18, EU:C:2020:531, præmis 41, og af 16.7.2020, AFMB m.fl., C-610/18, EU:C:2020:565, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).

24 Begrebet person, der »oplægger« varer, henviser i sædvanlig sprogbrug til en person, der fysisk er i besiddelse af disse varer. I denne forbindelse er spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende person har en retlig eller en hvilken som helst anden interesse i forhold til de varer, som vedkommende besidder, uden relevans.

25 Endvidere er der intet i ordlyden af artikel 33, stk. 3, i direktiv 2008/118, der indikerer, at betalingspligten for punktafgiften afhænger af, at det efterprøves, om en betingelse om, at »den person, der oplægger de varer, der skal leveres«, vidste eller med rimelighed burde have vidst, at punktafgifterne forfalder i henhold til denne bestemmelse, er opfyldt.

26 Denne ordlydsfortolkning støttes af opbygningen af direktiv 2008/118.

27 I henhold til direktivets artikel 7, stk. 1, og artikel 7, stk. 2, litra b), forfalder punktafgiften for varer ved »overgangen til forbrug« og i den medlemsstat, hvor denne finder sted. Begrebet »overgang til forbrug« defineres som oplægning af punktafgiftspligtige varer uden for en afgiftssuspensionsordning, uden at der er opkrævet punktafgift. I et sådant tilfælde er den person, der hæfter for punktafgiften, i henhold til nævnte direktivs artikel 8, stk. 1, litra b), »den person, der oplægger de punktafgiftspligtige varer, eller enhver anden person, som er involveret i oplægningen af dem«.

28 I lighed med artikel 33, stk. 3, i direktiv 2008/118 indeholder dette direktivs artikel 8, stk. 1, litra b), imidlertid ingen udtrykkelig definition af begrebet »oplægning« og kræver ikke, at den pågældende person er indehaver af en rettighed eller har en interesse i de varer, som vedkommende er i besiddelse af, eller at vedkommende vidste eller med rimelighed burde have vidst, at punktafgifterne forfalder i henhold til denne bestemmelse.

29 I et tilfælde, der er forskellig fra det i artikel 33, stk. 3, i direktiv 2008/118 nævnte, nemlig i tilfælde af en uregelmæssighed under en bevægelse af punktafgiftspligtige varer under en afgiftssuspensionsordning som omhandlet i direktivets artikel 4, nr. 7), fastsætter nævnte direktivs artikel 8, stk. 1, litra a), nr. ii), derimod, at enhver person, som deltog i den uretmæssige afgang fra afgiftssuspensionsordningen, og som desuden »vidste eller med rimelighed burde have vidst, at afgangen var af uretmæssig art«, hæfter for betalingen af punktafgiften. Denne anden betingelse, som kan sidestilles med kravet om, at der skal foreligge forsæt, er imidlertid ikke medtaget af EU-lovgiver i dette direktivs artikel 33, stk. 3, og i øvrigt heller ikke i samme direktivs artikel 8, stk. 1, litra b) (jf. analogt dom af 17.10.2019, Comida paralela 12, C-579/18, EU:C:2019:875, præmis 39).

30 Det følger heraf, at når EU-lovgiver i direktiv 2008/118 har ønsket, at der skal tages hensyn til et forsætligt element i forbindelse med fastlæggelsen af, hvem der skal betale punktafgiften, har EU-lovgiver fastsat en udtrykkelig bestemmelse herom.

31 En fortolkning, der indskrænker afgiftspligten for punktafgiften til »den person, som oplægger de varer, der skal leveres« som omhandlet i artikel 33, stk. 3, i direktiv 2008/118, til kun at omfatte personer, som vidste eller med rimelighed burde have vidst, at punktafgiften var forfalden, ville desuden ikke være i overensstemmelse med de formål, der forfølges med direktiv 2008/118, herunder bekæmpelse af svig, afgiftsunddragelse og muligt misbrug (jf. i denne retning dom af 29.6.2017, Kommissionen mod Portugal, C-126/15, EU:C:2017:504, præmis 59).

32 Dette direktiv fastlægger, således som det fremgår af dets artikel 1, stk. 1, den generelle ordning for punktafgifter, der direkte eller indirekte pålægges forbruget af de deri opregnede varer, og dette navnlig for at sikre, at punktafgiftens forfald, som det fremgår af anden og ottende betragtning hertil, er den samme i alle medlemsstater, og at den dertil knyttede afgiftsskyld faktisk inddrives (jf. analogt dom af 5.4.2001, Van de Water, C-325/99, EU:C:2001:201, præmis 39 og 41).

33 I denne henseende, således som generaladvokaten har anført i punkt 29 i forslaget til afgørelse, har EU-lovgiver i artikel 33, stk. 3, i direktiv 2008/118 haft til hensigt at foretage en bred definition af kategorien af personer, der hæfter for punktafgifterne i forbindelse med bevægelser af punktafgiftspligtige varer, der allerede er »overgået til forbrug« i en medlemsstat og oplægges til erhvervsmæssige formål i en anden medlemsstat for at blive leveret eller anvendt dér, og på denne måde så vidt muligt at sikre opkrævningen af disse afgifter.

34 Hvis der opstilles en yderligere betingelse om, at »den person, som oplægger de varer, der skal leveres« som omhandlet i artikel 33, stk. 3, i direktiv 2008/118, vidste eller med rimelighed burde have vidst, at punktafgiften var forfalden, ville dette i praksis gøre det vanskeligt at inddrive disse afgifter hos den person, som de kompetente nationale myndigheder har direkte kontakt med, og som i flere tilfælde er den eneste, over for hvem disse myndigheder i praksis kan stille krav om betaling af disse afgifter.

35 Denne fortolkning af artikel 33, stk. 3, i direktiv 2008/118 berører ikke den mulighed, der eventuelt er fastsat i national ret, for den person, som i henhold til denne bestemmelse har betalt de forfaldne punktafgifter, for at rejse et regreskrav mod en anden person, der er betalingspligtig for disse afgifter (jf. analogt dom af 17.10.2019, Comida paralela 12, C-579/18, EU:C:2019:875, præmis 44).

36 Henset til det ovenstående skal de forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 33, stk. 3, i direktiv 2008/118 skal fortolkes således, at en person, der for fremmed regning transporterer punktafgiftspligtige varer til en anden medlemsstat, og som fysisk er i besiddelse af disse varer på det tidspunkt, hvor punktafgifterne herfor forfalder, er pligtig at betale disse afgifter i henhold til denne bestemmelse, selv om vedkommende hverken har ret til eller interesse i disse varer og ikke er bekendt med, at varerne er punktafgiftspligtige, eller, såfremt vedkommende er bekendt hermed, ikke ved, at punktafgifterne er forfaldne til betaling

Sagsomkostninger

37 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

Artikel 33, stk. 3, i Rådets direktiv 2008/118/EF af 16. december 2008 om den generelle ordning for punktafgifter og om ophævelse af direktiv 92/12/EØF skal fortolkes således, at en person, der for fremmed regning transporterer punktafgiftspligtige varer til en anden medlemsstat, og som fysisk er i besiddelse af disse varer på det tidspunkt, hvor punktafgiften herfor forfalder, er pligtig at betale disse afgifter i henhold til denne bestemmelse, selv om vedkommende hverken har ret til eller interesse i disse varer og ikke er bekendt med, at varerne er punktafgiftspligtige, eller, såfremt vedkommende er bekendt hermed, ikke ved, at punktafgifterne er forfaldne til betaling.

Underskrifter